

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 85.323 van 15 februari 2000
in de zaak A. 87.646/XII-2299.**

In zake : Hugo HEYLEN,
wonende te WILSELE,
Kolonel Begaultlaan 15, bus 20

tegen :

de VZW Inrichtende Macht van de Vlaamse
Katholieke Hogeschool voor Wetenschap en
Kunst (NARAFI),
die woonplaats kiest bij
advocaat P. PEETERS,
kantoor houdende te BRUSSEL,
Brederodestraat 13.

D E R A A D V A N S T A T E, XIIe K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat Hugo HEYLEN op
3 november 1999 heeft ingediend om de vernietiging te
vorderen van "de beslissing van de Hogeschool voor
Wetenschap en Kunst, NARAFI, houdende de beëindiging van
zijn aanstelling in voormelde school conform artikel 92
§ 1, 4° van het Hogeschooldecreet van 13.07.94 op
14.09.1999";

Gezien het eveneens op 3 november 1999
ingediende verzoekschrift waarbij verzoeker de schorsing
vordert van de tenuitvoerlegging van hetzelfde besluit;

Gezien het verslag over het annulatieberoep
opgemaakt door eerste auditeur-afdelingshoofd
R. VAN DER GUCHT op grond van artikel 93 van het besluit
van de regent van 23 augustus 1948 tot regeling van de
rechtspleging voor de afdeling administratie van de Raad
van State (hierna : algemeen procedurereglement);

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur-afdelingshoofd R. VAN DER GUCHT over de vordering tot schorsing;

Gelet op de beschikkingen van 19 januari 2000 houdende bevel tot neerlegging van het verslag opgemaakt op grond van artikel 93 van het algemeen procedurereglement en waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 1 februari 2000;

Gelet op de kennisgeving van de verslagen aan partijen;

Gehoord het verslag van staatsraad J. BAERT;

Gehoord de opmerkingen van advocaat I. MARTENS, die verschijnt voor verzoeker, en van advocaat P. PEETERS, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het andersluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd R. VAN DER GUCHT wat het beroep tot nietigverklaring betreft en het eensluidend advies wat de vordering tot schorsing betreft;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Gelet op het bij artikel 90, § 3, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State vereiste advies;

Gegevens van de zaak

Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak de volgende zijn :

1. Verzoeker is bij arbeidsovereenkomst in dienst genomen als praktijklector aan de Hogeschool voor Wetenschap en Kunst te Brussel voor de periode van 15 september 1998 tot 14 september 1999.

2. Op 17 juni 1999 beslist de beleidsraad van de Hogeschool "gelet op de negatieve beoordeling van het personeelslid", met eenparigheid van stemmen het contract met verzoeker niet te vernieuwen op 15 september 1999.

Met een ter post aangetekend schrijven van 25 juni 1999 deelt het bestuur van de Hogeschool verzoeker mede dat zijn aanstelling in de Hogeschool voor Wetenschap en Kunst, "conform artikel 92, § 1, 4°, van het Hogeschooldecreet van 13 juli 1994" eindigt op 14 september 1999;

Procedure artikel 93 van het algemeen procedurereglement

Overwegende dat in het auditoraatsverslag tot de kennelijke onbevoegdheid van de Raad van State wordt besloten wat de beslissingen betreft die een inrichtende macht in het vrij gesubsidieerd onderwijs neemt ten aanzien van het personeel van de onderwijsinstelling;

Overwegende dat de kennelijke onbevoegdheid van de Raad van State om twee redenen dient te worden afgewezen; dat de auditeur-generaal, op grond van artikel 92, tweede lid, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, om de eenheid van rechtspraak te verzekeren de verwijzing naar de algemene vergadering van de afdeling administratie heeft gevraagd van de samengevoegde zaken A. 58.672, A. 62.236 en A. 67.137, wat het punt van de bevoegdheid van de Raad van State ten aanzien van beslissingen in verband met de rechtspositieregeling van personeelsleden van vrije onderwijsinstellingen betreft; dat, ten eerste, indien

over de bevoegdheid van de Raad van State op dit vlak geen eenheid van rechtspraak bestaat in de schoot van de Raad zelf, bezwaarlijk kan worden aangenomen dat de Raad terzake kennelijk onbevoegd zou zijn; dat, ten tweede, indien om de eenheid van de rechtspraak te verzekeren over een betwist rechtspunt, toepassing is gemaakt van de procedure bedoeld in artikel 92 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, geen toepassing meer kan worden gemaakt van artikel 93 van het algemeen procedurereglement om over datzelfde rechtspunt versneld uitspraak te doen; dat beide procedures niet met elkaar te verzoenen zijn : wanneer het auditoraat een verslag artikel 93 opstelt, wordt de zaak op korte termijn in principe door een alleenzetelende staatsraad afgedaan, terwijl de procedure om de eenheid van de rechtspraak te verzekeren de behandeling ervan door de algemene vergadering van de afdeling administratie voorschrijft, dit is luidens artikel 94 van de gecoördineerde wetten met ten minste acht leden; dat aldus wanneer een betwist rechtspunt ter beslechting aan de algemene vergadering van de afdeling administratie moet worden voorgelegd, bezwaarlijk de spoedprocedure bedoeld in artikel 93 van het algemeen procedurereglement kan worden gevolgd om vooraleer de algemene vergadering zich erover heeft uitgesproken het betrokken rechtspunt te laten beslechten;

Overwegende dat het bijgevolg aangewezen is het voorliggend beroep volgens de gewone procedure verder af te handelen;

Vordering tot schorsing

Overwegende dat de verwerende partij in haar nota de vraag opwerpt of de Raad van State bevoegd is om kennis te nemen van het geschil :

"B. Onbevoegdheid van Uw Raad *ratione materiae*

6. Uw Raad is niet bevoegd kennis te nemen van het geschil betreffende de beëindiging van de aanstelling van een docent in een vrije gesubsidieerde instelling voor hoger onderwijs, zoals verwerende partij.

Het Hof van Cassatie oordeelde dat als een dienstbetrekking ontstaat ingevolge een arbeidsovereenkomst gesloten tussen een privaatrechtelijke instelling en een werknemer, de arbeidsgerechten in beginsel bevoegd zijn om kennis te nemen van de geschillen in verband met die arbeidsovereenkomst. De rechtspositie van de personeelsleden werden weliswaar in ruime mate bepaald door het Hogeschooldecreet (het decreet van 13 juli 1994), nu die personeelsleden onder een statuut zijn geplaatst, waarvan de partijen niet naar eigen goeddunken kunnen afwijken. Volgens het Hof van Cassatie impliceert die beperking van de contractuele vrijheid van de partijen evenwel niet dat de verhouding tussen de partijen haar privaatrechtelijke en contractuele aard verliest, nu die verhouding ontstaan is uit een arbeidsovereenkomst tussen een privaatrechtelijke instelling en haar werknemers (Cass., 18 december 1997, nr. C.97.0248.N/1, Joye en Gees; Cass., 18 december 1997, nr. C.97.0279.N/1, Geirnaert, Labarque en Chabot).

Door zich bevoegd te verklaren zou Uw Raad artikel 144 van de gecoördineerde Grondwet, artikel 14 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State en artikel 578 van het Gerechtelijk Wetboek schenden.

Bijgevolg dient Uw Raad het verzoek tot schorsing wegens onbevoegdheid *ratione materiae* af te wijzen.

C. Onbevoegdheid van Uw Raad *ratione personae*

7. Bovendien is verwerende partij een gesubsidieerde vrije hogeschool met een privaatrechtelijk karakter (in de zin van artikel 2, 5° van het Hogeschooldecreet). Zij werd niet door de openbare overheid opgericht.

In relatie met haar personeel kan verwerende partij geenszins als een administratieve overheid gekwalificeerd worden en kan zij aldus evenmin administratieve handelingen stellen.

Vereist is immers dat wordt vastgesteld dat de privaatrechtelijke rechtspersoon, die een taak van algemeen belang vervult, op het ogenblik van het stellen van de rechtshandelingen in hoofde van haar personeel bindende verbintenissen kan doen ontstaan op grond van eenzijdige wilsverklaringen (Cass., 14 februari 1997, R.W., 1996-97, 1433; concl. Adv.-gen. G. Dubrulle; Berx, C., 'Geen administratieve overheid zonder eenzijdig bindende beslissingsmacht', Rec. Cass., 1998, 281).

In relatie met haar personeel beschikt verwerende partij niet over dergelijke beslissingsmacht.

Verwerende partij verwijst naar het verslag van de auditeur Van Der Gucht bij de Raad van State in de procedures die leidden tot hogervermelde arresten van het Hof van Cassatie van 18 december 1997

(A/A. 67.666/IV-15.576; A/A. 67.667/IV-15.574;
A/A. 67.794/IV-15.623; A/A. 67.795/IV-15.626 en
A/A. 67.796/IV-15.654) :

'Inzake de juridische verhouding tussen de vrije gesubsidieerde onderwijsinstellingen en hun personeel (...) (is) er sprake van rechtsbetrekkingen tussen particuliere personen die niet aan de uitoefening van de openbare macht participeren, weshalve ten dezen, zo min overigens als met betrekking tot de andere geledingen van de onderwijssector, geen sprake kan zijn van een administratieve overheid in de zin van artikel 14, eerste lid van de R.v.St.-wet'.

Bovendien kan verwezen worden naar het standpunt van het Hof van Cassatie, volgens hetwelk de vrije Katholieke Universiteit Leuven geen administratieve overheid is (Cass., 25 februari 1991, Pas., 1991, P. 614-616). Wat waar is voor de Katholieke Universiteit Leuven is ipso facto waar voor verwerende partij.

Tenslotte kunnen de rechtshandelingen die verwerende partij als privaatrechtelijke rechtspersoon stelt in relatie tot haar personeelsleden niet zomaar onderworpen worden aan het toezicht van de Raad van State op grond van de overweging dat verwerende partij bevoegd zou zijn om diploma's uit te vaardigen (conclusie advocaat-generaal G. Dubrulle bij Cass., 14 februari 1997, R.W., 1996-97, 1434; Salmon, J., Le Conseil d'Etat, Bruylant, Brussel, 1994, 233-234 en R.v.St., nr. 43.707, 5 juli 1993, Vrebosch).

8. Bijgevolg dient Uw Raad het verzoek tot schorsing ook wegens onbevoegdheid *ratione personae* af te wijzen.";

Overwegende dat het voorwerp van de vordering tot schorsing de beslissing tot beëindiging van verzoekers aanstelling als praktijklector is; dat de Hogeschool voor Wetenschap en Kunst een vrije gesubsidieerde onderwijsinstelling is, zodat de verwerende partij uit de door artikel 24, § 1, van de Grondwet gewaarborgde vrijheid van onderwijs het recht put onderwijs aan te bieden dat op een filosofische, ideologische of godsdienstige opvatting van eigen keuze is gebaseerd; dat die vrijheid van onderwijs voor de inrichtende macht van een vrije gesubsidieerde onderwijsinstelling de vrijheid impliceert om het personeel te kiezen dat wordt tewerkgesteld met het oog op de verwezenlijking van de eigen onderwijsdoelstellingen;

dat de vrijheid van keuze derhalve doorwerkt in de arbeidsverhouding tussen die inrichtende macht en haar personeel, en meebrengt dat die rechtsverhouding van contractuele aard is; dat daaruit volgt dat de verwerende partij niet als administratieve overheid kan worden beschouwd indien zij beslist tot beëindiging van verzoekers aanstelling als praktijklector; dat de Raad van State bijgevolg prima facie onbevoegd is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De Raad van State is niet kennelijk onbevoegd om van het beroep kennis te nemen.

Artikel 2.

De debatten worden heropend.

Artikel 3.

De zaak wordt volgens de gewone procedure voortgezet.

Artikel 4.

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Artikel 5.

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten van de vordering tot schorsing worden uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op vijftien februari 2000, door de XIIe kamer, die was samengesteld uit :

de HH. J. DE BRABANDERE, kamervoorzitter,
A. VANDENDRIESSCHE, staatsraad,
J. BAERT, staatsraad,
Mevr. S. DOMS, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. DOMS.

J. DE BRABANDERE.